

**Oponentský posudek na disertační práci Mgr. Adriany Lamačkové:
„Postavenie národnostných menšín v dokumentoch OSN a Rady Európy a
ich implementácia do právnych poriadkov Slovenskej republiky a Českej
Republiky“**

Předkládaná disertační práce standardního rozsahu (147 s.) je věnována tématu, které je v současnosti často diskutováno jak na poli mezinárodněprávním tak i vnitrostátním a které je jistě tématem politicky i sociálně citlivým. Obsah doktorandčiny disertační práce dokládá její hluboký zájem o danou problematiku a cílevědomou odbornou činnost.

Disertační práce je rozdělena – vedle úvodu a závěrečných shrnutí – do tří meritorních kapitol. První kapitola nazvaná „Ochrana národnostných menšín“ je věnována obecnému výkladu o způsobu ochrany národnostních menšín na půdě OSN. Autorce se jistě nedá upřít znalost dané problematiky, tato část její disertační práce je snad jen příliš popisná. Na druhou stranu důležitým bodem se jeví její porovnání Deklarace OSN o právech příslušníků patřících k národnostním nebo etnickým, náboženským a jazykovým menšinám s jinými podobnými smlouvami této mezinárodní organizace (viz str. 39).

Druhá kapitola předkládané disertační práce je zaměřena na ochranu národnostních menšín na půdě Rady Evropy. Velmi logicky je rozčleněna do čtyř podkapitol (3.1. Evropská úmluva o lidských právech a základních svobodách¹; 3.2. Doporučení Parlamentního shromáždění Rady Evropy č. 1134 a 1201; 3.3. Rámcová úmluva na ochranu národnostních menšín a 3.4. Evropská charta regionálních a menšinových jazyků). Z textu věnovaného zejména právní praxi Evropského soudu pro lidská práva je zřejmá autorčina znalost problematiky diskriminace z pohledu této mezinárodní soudní instituce a vývoj jejích právních názorů. Škoda jen, že autorka nezaznamenala, že v případě, který se týká právě České republiky, na kterou

---

¹ Správný termín je « Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod ».

těž zaměřuje svou disertační práci, totiž *D.H. a další v. Česká republika*, není rozsudek senátu konečný a že ve věci jedná velký senát Soudu.

Velmi příhodně doktorandka hovoří o existenci Protokolu č. 12 k Úmluvě, přestože chybí uvedení základních informací o platnosti tohoto mezinárodního aktu pro Slovenskou Republiku a Českou republiku a dosavadní judikatuře Soudu, a to přesto, že Protokol č. 12 vstoupil v platnost dne 1. dubna 2005, tedy před více než dvěma lety. Bylo by jen ku prospěchu věci, aby autorka o této problematice podrobněji pohovořila u ústní obhajoby, a to včetně úvahy týkající se vztahu článku 14 Úmluvy a Protokolu č. 12 k ní.

Zajímavá část je věnována Rámcové úmluvě na ochranu národnostních menšin. Je sice poněkud popisná, avšak na druhou stranu se doktorandka vyjadřuje spíše přesvědčivě o efektivnosti resp. neefektivnosti této úmluvy a svůj názor náležitě obhajuje. Bohužel následující část pojednávající o Evropské chartě regionálních a menšinových jazyků působí poněkud nevyváženě vůči jiným kapitolám a podkapitolám, neboť je jí věnována polovina jedné strany (str. 74/75). Autorka by mohla své znalosti doplnit ústně v rámci obhajoby její disertační práce; není jistě bez významu, že tuto úmluvu ratifikovala jak Česká republika (1. března 2007) tak i Slovensko (1. ledna 2002).

Ochraně národnostních menšin v právním pořádku Slovenské republiky a České republiky je věnována čtvrtá kapitola, která je z celé disertační práce nejrozsáhlejší: tvoří bezmála její polovinu. Ve svém výkladu doktorandka porovnává právní stav v obou státech a přístup jejich legislativců a politiků k dané problematice. Autorčin zájem o materii menšin je zřejmý, stejně jako její právní znalosti v dané věci. Je proto škoda, že se ve velké části této meritorní kapitoly zaměřila výhradně na ustanovení Antidiskriminačního zákona, které bylo předmětem sporu předloženého vládou Slovenské republiky Ústavnímu soudu. Přestože jde vskutku o důležitý vnitrostátní právní spor, v rámci disertační práce je mu věnována přílišná pozornost (viz str. 94-132) na úkor možných jiných diskusních témat, i když je třeba připustit, že se o nich autorka alespoň krátce zmiňuje. Téměř zapomenut

zůstává pak komentář k principu rovnosti a zákaz diskriminace podle ústavního pořádku České republiky, jemuž nejsou věnovány ani dvě strany. Jistě, autorce lze přisvědčit, že český právní řád nemá zákon typu antidiskriminačního slovenského zákona, avšak i zde problém rovného zacházení a nediskriminace též existuje, což dokládá i judikatura českého ústavního soudu.

V závěrečné části své doktorandské práce autorka shrnuje výsledky svého zkoumání, které nelze než akceptovat.

Přes uvedené připomínky a otázky je nesporné, že Mgr. Lamačková ve své disertační práci prokázala znalost zvolené tematiky i schopnost samostatné tvůrčí práce. Doporučuji proto disertační práci k obhajobě a po jejím úspěšném závěru i udělení doktorandce akademického titulu PhD.

17. srpna 2007

JUDr. Eva Hubálková, PhD.

